

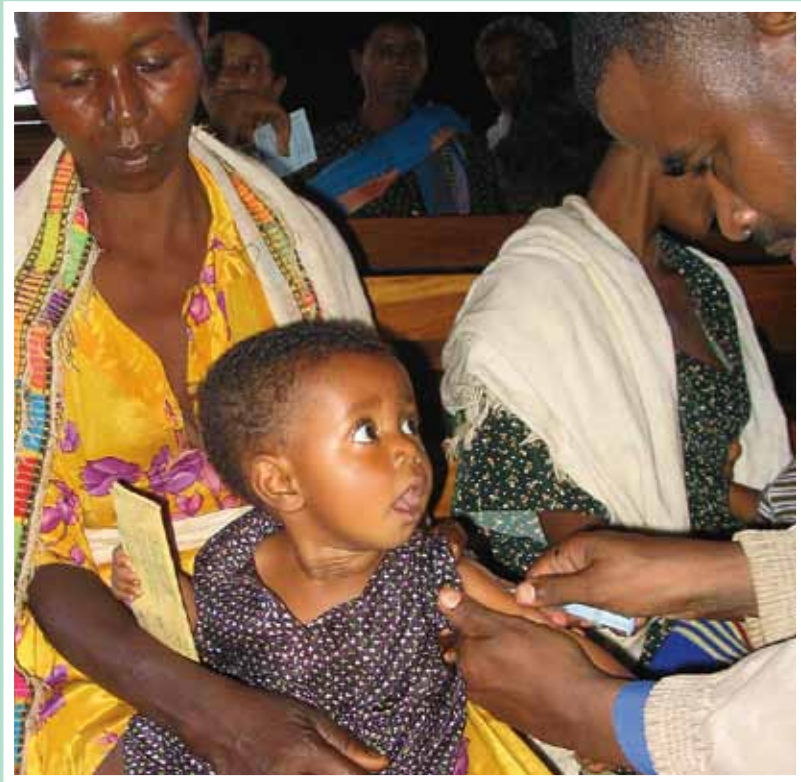

TENAESTELIN
ጤና ይስጥልን

Årgång 52
Nr 1
Juni
2011

Medlemsblad för Svensk-Etiopiska Föreningen

Vaccinationer och akutvård - här klarar man det mesta

På årsmötet 2010 beslutade Svensk-Etiopiska Föreningen att Airasjukhuset, tjugo mil väster om Nakamte, under en treårsperiod skall få 25 000 kronor årligen ur Karin Mobrings fond. Pengarna skall, enligt donatorns önskan, användas för barn- och mödravård. Läs brevet från Sennait & Erik Erichsen, sjuksköterska och läkare, på sidan 28. Foto: Airasjukhuset.

Ansvarig utgivare: Håkan Pohlstrand
Layout och tryck: Fyris-Tryck AB

Adressändringar
ska snarast meddelas till Örjan Åkerrén,
se adress nedan.

Manusstopp
Manus till nästa nummer skickas till någon
i redaktionskommittén senast den 1 oktober
2011 med e-post.

STYRELSE

Ordförande:

Håkan Pohlstrand
Skottbacken 8, Vansö
645 92 Strängnäs
Tel: 0152-200 02

Vice ordförande:

Biniyam Wondimu
Bergstigen 12
171 34 Solna
Tel: 08-82 54 06
E-post: biniyam.wondimu@ki.se

Sekreterare:

Ingegerd Nylander
Upplandsgatan 80
113 44 Stockholm
Tel: 08-30 34 56
E-post: ingegerd.nylander@gmail.com

Skattmästare/medlemssekreterare:

Per Wallgren
Åkervägen 36
756 51 Uppsala
Tel: 018-32 47 63
E-post: per.wallgren@sva.se

Örjan Åkerrén
Valloxvägen 40L
741 42 Knivsta
Tel: 018-34 15 90
E-post: orjan55@me.com

Övriga styrelseledamöter:

Wessen Beshah	(08-603 80 20)
Sven Britton	(08-678 86 70)
Jan Olof Gustavi	(08-532 50426)
Sonja Pohlstrand	(0152-200 02)

Redaktionskommitté:

Pia Virving
Tel: 08-500 272 22
E-post: pia.virving@telia.com

Ingegerd Nylander
Tel: 08-30 34 56
E-post: ingegerd.nylander@gmail.com

Sven Britton
Tel: 08-678 86 70
E-post: sven.britton@ki.se

Barbro Ergetie
Tel: 0708-731913
E-post: barbro.ergetie@telia.com

Martin Hydén, webmaster
martin@martinhyden.se

Rescinformation:

Håkan Pohlstrand
Tel: 0152-200 02

Medlemsavgifter:

Medlemsavgiften för kalenderåret 2011 är 200 kr per hushåll, dvs alla personer som bor på samma adress.
Avgiften betalas in på pg 45 97 88-6,
Svensk-Etiopiska Föreningen

Hemsida: www.svensk-etiopiska.se

Turismens baksida

Mycket är positivt med turismen. Man refererar till antal grupper, individer och så vidare som besöker ett land. Den skapar arbetstillfällen och ekonomisk tillväxt, hotell och vägnätet byggs till exempel ut.

Jag har alltid propagerat för Etiopien som ett annorlunda och exotiskt turistland.

Ett land som skiljer sig från andra länder, med urgammal kultur och lika gamla sedvänjor.

Ett land med en fauna som skiljer sig från grannländernas.

Turismen i landet har ökat kraftigt de senaste åren. Vägnätet byggs ut med snabb takt, hotellen blir fler och fler. De är nödvändiga för att hysa den ökande turistströmmen.

Men kommer alla dessa hotell som nu byggs verkligen gå runt under icke högsäsong, dvs. april-oktober?

Försökte att få rum i Lalibela till Timket i år. Jag ringde i september, alltså fyra månader innan 19 januari, då Timket firas. De skrattade åt mig i telefonen och sa att alla rum i hela Lalibela varit fullbokade ett år i förväg. Nu löste det sig i alla fall, jag campade utanför staden.

Har aldrig sett så många turister i Lalibela förut, turisterna var fler än lokalbefolkningen.

Ethiopian Airlines fick sätta in tre extra flyg för att täcka behovet. Fast de flesta hade nog tagit sig dit med bil och buss. Vi flög förresten upp till Lalibela med Etiopiens första kvinnliga pilot, kapten Amsale Gualu.

Att beskåda Timket i Lalibela är fantas-

tiskt. Att se alla dessa präster med vackra mantlar tågande i en procession genom staden får en att tro att tiden stått stilla. De bär hundratals år gamla kors och följer en urgammal tradition som upprepas år efter år.

Vad är nu problemet?

Överallt bland prästerna, bakom, framför och mitt ibland dem springer eller går turister. Lyckades inte få en enda bra bild med en hel procession utan dessa turister mitt bland alla vackert klädda präster. Var förvånad över att polisen inte ingrep, det var många poliser runt processionen.

Jag stod högt upp och tog en, vad jag trodde, bra bild på tio sjungande och trummande präster i en stor ring. Vad syns i mitten av bilden? Jo, en man i rosa T-shirt!

Om nu en del turister inte tänker sig för och klampar in i mitten av en samling som denna, skulle polisen ha agerat, tycker jag.

Det är givetvis inte bara där det märks att turismen ökat. Vid en campingplats i Simien- parken räknade jag till 94 tält.

Vid en bulljamp nu i februari noterade jag 33 Land Cruisers och så vidare.

Och visst ser man slitage som ett resultat av turismen, stora sopberg runt hotellen, skräpigare utefter vägarna och nergrusade campingplatser.

Jag är givetvis inte emot turism, men ska vi behöva se turister trängas bland prästerna i deras processioner i Lalibela? Under Timket?

Håkan Pohlstrand

Välbesökt årsmöte i Stockholm

Astrid Assefa (t v) och Astrid von Rosen läser upp valberedningens förslag till val av styrelse för det nya verksamhetsåret. I bakgrunden Ingegerd Nylander, sekreterare, och ordföranden Håkan Pohlstrand.

Under 2010 fick Airasjukhuset i västra Etiopien (se sid 28), Föreningen Hylte hjälper Debre Zeyt (se sid 16-17) samt Medhen Social Centre som drivs av syster Senkenesh (se sid 20) ekonomiska bidrag från Svensk-Etiopiska Föreningen.

Dessutom fortsätter föreningen att samla in pengar till trädplanteringsprojektet i Entottoparken (se sid 24-25).

Allt det här framgick av årsmötet den 9 april på restaurang Ethio Star i Stockholm.

Familjen Sjöman vann Bakokorset

Ett lotteri anordnades på årsmötet den 9 april på föremål som skänkts av medlemmen Gunnel Ohlsson. Ett s k Bakokors i trä, föreställande ett kors från Gondar och tillverkat i Bako efter ursprunglig modell av Frida Hylander, vanns av Meaza Alemu Sjöman och Ove Sjöman.

Andra föremål som lottades ut var en oljemålning, två akvareller, en affisch av Afework Tekle och ett häfte med Afework-konst.

Lotteriet inbringade 2.000 kr till trädplanteringsprojektet.

Tack Gunnel!

Ingegerd Nylander

Till höger: Ove Sjöman med Bakokorset som var första pris i lotteriet.

På resa i Danakil

Vet inte vilka bilder som fångade oss mest? De på den glödande vulkanen, de osannolika saltformationerna eller det bubblande och pysande färgrika landskapet. Det var första gången Håkan Pohlstrand gjorde resan genom Danakilöknen. Nu fick vi, åhörare på Svensk-Etiopiska Föreningens årsmöte, en rapport.

Ett dramatiskt landskap i ständig förändring.

Äntligen blev resan till Danakil i Afarre-
gionen av. Den som Pohlstrand planerat i
många år och som oroligheter tidigare satt
käppar i hjulet för. Problem vid gränsen till
Eritrea, bråk mellan olika folkgrupper för
att nämna några.

Med basen uppe vid gränsen till Eritrea
och spetsen nere vid Awash station skär
region Afar som en tårtbit genom landet.

– Vi lämnade Addis en söndag för att
åka upp till Senbete och boskapsmarknaden
där. Man säger att den är Afrikas största
för försäljning av kameler eller snarare
dromedarer. Hästar, åsnor, får, getter och
oxar finns också till salu.

Dagen därpå besöktes saltmarknaden
i Bati, där den gamla galgen fortfarande
står kvar. – Fast ingen har hängts här sedan
Haile Selassies dagar, berättade Håkan.

I Bati handlar man inte bara med salt,
utan också med boskap, frukt, grönsaker
och textilier.

Från Bati slingrar sig vägen upp till
Mekele. Strax därefter, innan man drog
upp i nordost, sprutades bilarnas under-
rede, avgassystem och navkasplar med olja.
För att inte bli alltför förstörda i den tuffa
miljön framöver.

Berahle är civilisationens sista utpost.
Det är här man betalar inträde till hela Da-
nakilsänkan och får poliseskort. I Amadeli,
utgångspunkt för utflykterna, förstärktes
skyddet med tre tungt beväpnade militärer
samt vägvisare.

Här kan man hyra en säng för 20 birr
per natt. Under en skyddande presentning
om man så vill. Annars går det bra att sova
under stjärnhimlen. I Amadeli fanns också
vatten att köpa för 4 birr dunken.

Tidigt på morgonen bar det av rakt
österut, sen norrut – ut i öknen, där mi-
neralrika salter, svavel, gaser och varma
källor bildar ett dramatiskt landskap med
fantasifulla svampformationer som glöder

Boskapsmarknad i Senbete.

20 birr per natt kostar det att hyra sängen under stjärnhimlen.

Vem som helst får spetta upp saltet, men yxan får bara användas av afarer.

av färg och som hela tiden förändras. Det puttrar och pyser, bubblar, småsprutar och rinner och vi som tittar på bilderna förundras över deras färger. Nyanser i blekaste gult till saffran, vitt till grått, lindblomsgrönt till ilsket ärtfärgat och så de orangea varmare tonerna som mörknar i brunt. Vilket eldorado för en fotograf.

- Jo, otroligt vackert, men farligt om man trampar fel. Rena, rama svavelsyran, sade Håkan, som tillade att man tog sig fram med stor försiktighet.

Så kommer man ner till det ställe på sänkan där man tar upp saltet. Jordens hetaste plats, 123 meter under havet. Under regnperioden kan temperaturen dyka ner mot 55 grader.

- Fast vi klarade oss med temperaturer runt 35, berättade Håkan.

I stora block spettas saltet upp. Huggs sedan i remsor till fyrkantiga block, som formen hos cementplattor.

- Spetta upp saltet får vem som helst göra. Att använda yxan däremot för att hugga i blocken, det är bara förbehållet afarer. Den som trotsar förbudet får böta 300 birr. Det här är en inkomstkälla för afarerna. En hantering som pågått i hundratals år.

Plattorna paketeras i högar som sedan fraktas på dromedarer, mulor och åsnor. Långa karavaner drar iväg för att ta sig fram, mil efter mil, genom öknen med saltet som mest används som saltsten för kreatur.

Utan vägvisare hade det varit svårt att ta sig fram på Danakilsänkan, i det väglösa land, där man dessutom får vara beredd på att ta omvägar när underlaget inte håller.

Vi på mötet lotsades fram av Håkan via bilderna och fick höra att bilresan från saltbrytningen ner till vulkanen Ertale tog cirka fem timmar. Där parkerades bilarna

I högar travas saltplattorna på dromedarer, åsnor eller mulor.

I det här landskapet är vägvisaren ett måste.

och packningen lastades på dromedarer. Därefter började den tre timmar långa vandringen genom ett mörkt lavalandskap. Runt vulkanen, som haft ett utbrott ganska nyligen, var marken het och man fick ta en omväg för att inte bränna skosulorna. Fast det var nog inte bara dom som hade kunnat komma till skada.

I samband med utbrottet hade vulkanens mynning förvandlats till en vid skorsten, varifrån det bolmade. Men det var först efter mörkrets inbrott och sedan man tagit sig upp på en näraliggande topp som man riktigt kunde njuta av det glödande skåde-spelet. Tre veckor senare hade "skorstenen"

Efter senaste utbrottet såg Ertales mynning ut som en skorsten.

kollapsat och nu ser kratermynningen ut som vanligt igen.

Resan gick vidare ner till det område där vatten från den saltrika sjön Asele pumpas upp i saliner. I det här klimatet dunstar vattnet snabbt. Kvar blir saltet som används för hushållsbruk. I dag fraktas det lätt här ifrån med långtradare tack vare den nya, raka, asfalterade väg som anlagts.

- Mil efter mil skär den genom öknen. Och nästan ingen trafik. Men vilket fascinerande och vackert landskap, menade Håkan, som sedan åkte ner till en afarby norr om Awash Station, där gode vännen sedan flera år, Mohammed Moussa, bjöd in gruppen på rundvandring och kaffe.

Där avslutades Danakilresan och här satte också Håkan Pohlstrand punkt för sitt föredrag. Och vi som lyssnat och tittat på bilderna var tillbaka i vår verklighet igen.

Text: Pia Virving

Bilder: Håkan Pohlstrand

Vacker vy över vulkanen Ertale efter mörkrets inbrott.

- Imponerande fattigdomsbekämpning även om mycket finns kvar att göra ___

- Dagens satsning på fattigdomsbekämpning i Etiopien är mycket imponerande. Det handlar inte bara om planer, nedskrivna på ett papper, utan om ett målmedvetet arbete i praktiken, säger Abdi Foum, Sidas verksamhetschef i Etiopien. - Men mycket återstår att göra för att förbättra levnadsförhållandena för befolkningen.

Abdi Foum, som varit stationerad i Addis Abeba sedan april 2008, har tidigare erfarenheter från Sida i Mozambique, Sri Lanka och Zimbabwe.

- Det är stor skillnad mellan Etiopien och de här länderna, menar han. - Skillnaden ligger just i det jag nämnde tidigare: de målmedvetna insatserna för att bekämpa fattigdomen. Det handlar om att öka tillgången på utbildning för barn, att bygga nya sjukvårdskliniker i landet och att förbättra livsmedelssäkerheten för invånarna. Men det faktum att befolkningen ökar med cirka 2 miljoner varje år är ett stort problem.

Ett annat problem är den drygt två år gamla lag som säger att enskilda organisationer som arbetar med frågor som rör till exempel medborgerliga rättigheter och demokrati inte får finansieras till mer än 10% från utländska givare.

- Det betyder att bra och effektiva organisationer som tidigare fått stöd av Sida nu blir utan hjälp.

Fokus för Sida i Etiopien är inställt på tre områden: mänskliga rättigheter och demokrati, sociala sektorer, d v s hälsa och utbildning, inklusive stöd till forskning, samt ekonomisk tillväxt.

Abdi Foum berättar att Sida, när det gäller demokratisk utveckling, via FN arbetar tillsammans med andra givare. Det handlar

I regeringens fattigdomsbekämpning ingår satsning på ökad utbildning. Foto: Pia Virving.

om att bygga upp kapacitet inom demokratiska institutioner i landet, t ex valkommissionen, ombudsmannen, riksrevisionen, kommissionen för anti-korruption, parlamentet och kommissionen för mänskliga rättigheter.

- Sedan stödjer vi tio paraplyorganisationer som i sin tur ger stöd till över 140 mindre organisationer i landet. Dessa mindre organisationer arbetar för att på olika sätt förbättra de fattigas liv. Till exempel genom att se till att barn som idag inte går i skolan får möjlighet att börja. Att bekämpa könsstämpning är ett annat område liksom åtgärder som syftar till inkomstgenererande aktiviteter för kvinnor.

Antalet barn som börjar i skolan har ökat väsentligt de senaste åren, från 64 % 2003 till cirka 80 % i dag. Tyvärr är det många som lämnar skolan efter bara några års skolgång och antalet ungdomar som går ut hela grundskolan är alldeles för få, menar experter inom UNICEF, som också konstaterar att det är stora skillnader mellan de olika regionerna. I vissa regioner t ex Gambella, Afar, Somali och Benishangul kan procentsatsen skolbarn ibland vara så låg som 35%.

Stor skillnad är det på skoltillgången i de olika regionerna. Foto: Pia Virving

Fortfarande är andelen flickor som går i skolan något lägre. Sida samarbetar med UNICEF för att förbättra barns skolgång, speciellt då flickornas. Svenskt stöd ges också för att öka kvalitén på undervisningen.

- Inom hälsa samarbetar vi med UNFPA (United Nations Population Fund) för att utbilda barnmorskor och delvis utrusta kliniker på landsbygden. Det gör vi för att kvinnor som föder barn på landsbygden skall kunna ha tillgång till kvalificerad sjukvård. Alldeles för många kvinnor dör varje dag på grund av att de inte har tillgång till sådan i samband med förlossningen.

Ett lyckat Sida-projekt i Amhara mellan åren 1997-2010 har resulterat i att jordbrukare fått lagstadgad nyttjanderätt till sin mark och att deras rättigheter stärkts. Programmet har varit brett. Det har inkluderat universitetsutbildning av lantmätare i samarbete med KTH i Stockholm, utbildning i modern jordbruksteknik med syfte att få större skördar. Det har också handlat om att involvera kvinnorna i arbetet och att aktualisera frågor som rör hälsa.

- Just i Amhara stödjer vi en kvinnlig företagarförening, Amhara Women's Entrepreneurs Association (AWEA), som bland annat hjälper kvinnliga företagare i regionen att utveckla sina företag. Inom AWEA har man också ett mentorprogram, där kvinnliga företagare som lyckats bra stödjer de som nyss startat sin rörelse, förklarar Abdi Foum.

Nöjd lantbrukare i Amhararegionen är Ayalew Nadew. Här tillsammans med sin hustru. Foto: Bengt Nilsson.

- Vi samarbetar också med Addis Abebas handelskammare, dels för att bygga upp deras kapacitet, dels för att identifiera de hinder som finns för egenföretagande i landet. Det är viktigt att få fram tillräcklig kunskap så att förutsättningarna för en bra dialog med staten, när det gäller att förbättra affärsklimatet för egna företagare, blir de bästa möjliga.

Korruptionen är mycket lägre i Etiopien jämfört med andra afrikanska länder. - Det är verkligen positivt, säger Abdi Foum, som också uppskattar att kriminaliteten, trots den stora fattigdomen i landet, är väldigt låg.

Pia Virving

Intressant film om Sidas Amharaprojekt på hemsidan

En av många nöjda jordbrukare i Amhararegionen är Aylew Nadew. Han har nu fått ett dokument som visar att han har lagstadgad rätt till sin mark. Tack vare den utbildning han fått har hans skördar dessutom blivit större. Filmen om honom på nio minuter kan du se på Sidas hemsida. Gå in på www.sida.se. Gå vidare till Afrika och Etiopien. Under rubriken "Program och projekt" hittar du rubriken "Tillbaka till Amhara" och filmen som är gjord av Bengt Nilsson. **Rekommenderas! Man blir glad av att se den.**

Läs om svenskt bistånd!

På www.openaid.se ger UD och Sida en samlad bild av svenskt bistånd.

Lyckosamt projekt mot kvinnlig omskärelse

"I skydd av skuggan möter jag en grupp människor. De är från Afarfolket. Och har kommit för min skull. På ena sidan sitter männen. På den andra sidan sitter kvinnorna. Medelåldern är låg. Men så är också levnadsförhållandena i Afarland ovanligt hårda. "Cruellest place on earth", har det kallats."

Så inleder Jens Odlander, svensk ambassadör i Addis Abeba, sin blogg den 3 mars på UD:s hemsida. Jag läser alltid hans bloggar som förmedlar aktuella och intressanta bilder från Etiopien. Bilder som dessutom är målande, fängslande och skrivna med stor närvaro. Som den här som till stor handlar om ett projekt i regionen Afar, där syftet bland annat har varit att få bort kvinnlig omskärelse. Ett projekt som Sida bidragit med pengar till och som varit mycket framgångsrikt.

Jag läser om det på Sidas hemsida. Hur pengar kanaliseras via NEWA, ett nätverk av 42 kvinnoorganisationer i Etiopien. Ett nätverk med mål att få bort all diskriminering av kvinnor varav kvinnlig omskärelse är ett exempel. Och hur man i det projektområde där man startat nästan helt fått bort den här både skadliga och förnedrande traditionen.

Det är efter ett besök i det området som Jens Odlander skriver sin blogg. Tenaestelin har fått hans tillstånd att återge den. När vi kommer in i den har han redan besökt ett Sidafinansierat projekt i Awash. Nu är han framme vid det andra, det som han tycker "andas en smula hopp, en ganska stor dos faktiskt."

*Jens Odlander,
svensk ambassadör i
Addis Abeba, bloggar
regelbundet på
UD:s hemsida.*

Foto: Pawel Flato.

Ur Jens Odlanders blogg:

Medan vi sitter där och vänjer oss vid varandra dricker vi det starka etiopiska kaffet. I norr har afarerna specialiserat sig på utvinning av salt ur den alkaliska jorden, kamelerna har varit det enda transportmedlet. Här längre söderut i Afartriangeln är det boskapsskötsel som gäller. Den karakteristiska långhornade boskapen antas stamma ur urboskapen *Ankole* som spred sig över Sahara för ungefär 4 000 år sedan. Antagligen är norra Sudan ursprunget. Kaffet är mycket sött, ett sätt att *hupa* kroppen, lura den att den har en massa energi. Tills man får en slurk mjölk. Kött äter man en gång om året, efter Ramadan, eller i samband med bröllop. Den heliga kon, tänker jag, medan vi kallpratar.

Först föreställer jag mig, hälsar med några ord på hemsnickrad arabiska. Jag är artig. Talar med omskrivningar om problemet, men undviker att nämna det vid namn. Det som kunde vara en "helig ko", men som visar sig inte vara det. Projektet jag besöker syftar till att hjälpa människorna att lämna tusenåriga traditioner av omskärelse av kvinnor, FGM, "Female genital mutilation" på FN-språk. Det är ett omskrivet problem, debatterat även i Sverige. Det är inte det

som är det nya denna dag. Det är öppenheten som överraskar mig, när en av kvinnorna tar till orda.

”Vi har förstått att vi gjort fel som gjort detta. Men vi har sett ljuset. Vi har ändrat oss.”

Afarerna är muslimer, omvända under det islamiska kriget mot det kristna Abessinien, ganska hårdnackade typer.

Jag blir överraskad över att de så öppet talar om FGM. Rakt på.

”Vi har slutat omskära flickor”, säger kvinnan, enligt tolken, medan männen rullar radband och dricker av kaffet som serveras. ”Eftersom det är fel”, lägger hon till i en lång harang av ord som går förlorade i översättningen.

De lever starkt i sina traditioner. Traditionerna har hjälpt afarerna överleva de svåra levnadsbetingelserna. Ändå berättar männen, när jag vänder mig till dem, att man på bara några år gått från att omskära cirka 98 av 100 flickor på det värsta faraoniska viset, till att endast omskära cirka 2 av 100 flickor. Man försöker nu omvända de allra sista människorna och de som genomför själva omskärelsen är nu upphöjda barnmorskor. Människorna har hjälp av projektledaren som är antropolog utbildad i Addis. Sverige finansierar, FN organiserar tydligen. Men den etiopiska organisationen genomför det praktiska arbetet.

Hur är detta möjligt, undrar jag? medan den biståndsskeptiska sidan av min person smälter undan under hettan av solen mitt på dagen. Och jag tänker mig hur länge denna praxis varit förhärskande hos dessa människor, allra senast under den islamiska expansionen, antagligen tidigare.

År 1576 flyttade det västliga centret för islam sitt säte från Harar till Aussa, mitt

Kvinnorna talar förvånansvärt öppet om kvinnlig omskärelse. Foto: Jens Odlander.

i Afarland. Det islamiska inflytandet över afarerna som också kallas danakiler befästes. En form av islam som bygger på klan tillhörighet, religiösa ledare, sekter. Djupt ingrodda mönster, trodde jag. Men här har man slängt den urgamla traditionen över ända utan att mista religionen och nu ber man om hjälp att utvecklas på andra områden. Man behöver vatten, är beredd att odla för att inte vara helt beroende av kossorna. Man spanar mot framtiden, känner jag plötsligt.

En silverfärgad revolver blixtrar till i byxlinningen på en av männen med hennafärgat skägg. Jag har också skägg. Jag tror att det är en fördel när man möter ”likar”.

Här går man beväpnad mot hyenor och boskapstjuvar från kringboende folk. Det är alls ingen njutbar plats på jorden. Livet är väldigt hårt, fast jag bor ju inte här, så jag har läst mig till det och observerat. Men en sak har i alla fall blivit bättre:

Jag förevisas små fotografier av några hundra av de 4 000 flickor som skonats från detta ingrepp som inte bara förstör sexuallusten, och orsakar smärtor utan ofta leder till livslånga men i form av bröstna hinnor och håligheter i underlivet. Ni kan räkna ut resten själva. Några dör ju också av komplikationer redan efter ingreppet. Ja, jag är ingen expert, men mycket får man lära sig.

Hur önskan att utvecklas är en stark kraft hos människorna.

Några av de 4 000 flickorna är där, och de har lärt sig att skriva. Med en hand så stadig som den hos barnen när den allmänna folkskolan infördes i Sverige plitar de sina namnteckningar på ett ark av papper inför kamerorna. Stolta. Jag behåller arket och tar med det hem och tänker spara det tills jag kan visa barnbarnen.

Sen får jag höra det bästa. Att normalt hade dessa 9-12-åriga flickor blivit bortgifta snart, men det faktum att de fått ta det upplysta steget bort från FGM och in i skolan har ökat deras chanser att leva ett rikare liv längre. De vill studera vidare.

”Vi är redo att utvidga vårt verksamhetsområde till större delar av Afarland från Amibara och Awash till grannkommunerna”, säger antropologen.

Men hur lyckades ni? undrar jag. ”Genom att respektera islam. Vi började med att gå tillbaka till källorna, koranen, och de andra heliga skrifterna. Ingenstans fann vi stöd för kvinnlig omskärelse, kom imamerna ganska snabbt överens om.”

Jag ser mig omkring. Många av ”äldremännen”, som i själva verket är i min ålder

Region Afar - ett stundtals kargt landskap.

Foto: Pia Virving

eller yngre, är både ledare av subklaner och imamer. Liksom hemmasnickrade i en folklig form av islam. Det är dom, och det är kvinnorna, det vill säga mammorna, som behövde övertalas.

”Genom att involvera människorna direkt i diskussionen”, sammanfattar antropologen. ”Community-based approach”, säger biståndsexperterna.

Man hade möten. Där fäder vittnade om döttrar de förlorat, och kvinnor berättade om problem vid menstruation och vårdorna vid förlösningar.

Det här, sa någon, är historien om hur kvinnorna i den nya generationen i Afar kommer att säga till sina barn att FGM är ”Haram”, ja till och med förbjudet enligt islam.

Rektor Tiruneh i Bishoftu

För mer än tio år sedan hörde jag för första gången talas om ”rektorn” för vår gamla skola i Bishoftu. Några år senare (2002) vid ett kort besök i Bishoftu visade Håkan Pohlstrand mig och mina bröder fram till skolan som låg osynlig från vägen. Skolan och skolgården var tomma, det var en söndag. Men efter en stund kom en man in på skolgården och hälsade på oss. Vi berättade för honom att vi för många, många år sedan varit elever

Rektor Tiruneh Mengistu.

på skolan och att vi gärna ville träffa rektorn. Mannen berättade att han hade en *stationery shop* i ett litet träskjul på andra sidan vägen och att han kände rektorn väl. Jag tog fram hundra birr ur fickan och bad honom att ge dessa pengar till rektorn. Vi trodde aldrig att pengarna skulle komma fram till honom.

Men visst gjorde de det! Detta säger en hel del om rektorn och hans vänner! Fantastiskt är vad det är!

I februari (2011) fick jag, tack vare Pia och Björn Virving, äntligen träffa rektorn (och kanske pappershandlaren också, om det nu var samma man som jag 2002 hälsade på i den lilla pappershandeln på andra sidan vägen).

Jag blev fascinerad av rektorn, som heter Tiruneh. Jag fann honom vänlig, glad, generös (i alla avseenden), intelligent, varm, omtänksam, lite barnslig ibland, utrustad med både humor och humör (det kunde blixtra om honom när han blev indignerad). Såsom etiopier ofta gör, gick han hand i hand med oss, både män och kvinnor. Det tycker jag om. Han behandlar alla sina elever (nästan 600) som vore de hans egna barn. Kvinnor behandlar han som helt jämbördiga eller kanske t.o.m. som mer än jämbördiga.

När man ser vad Tiruneh har åstadkommit med hjälp av våra (Bishoftubarnens och Svensk-Etiopiska Föreningens) hopsamlade pengar blir man imponerad. Tre nya skol-salar, varav en även tjänar som bibliotek, en kran med rinnande vatten ute på gården, latriner och t.o.m. en riktig toalettstol (till vilken man ännu ej kunnat dra något vatten...), skolmateriel såsom skriv- och räkneböcker, pennor (BIC och blyerts) till de obemedlade barnen (nästan 500), julfest med bröd och Mirinda för desamma jämte föräldrar, etc etc.

Ibland upplevde jag honom som en frälsare. Eller kanske som en politiker - en diplomatisk, fredlig revolutionär. Eller som båda, en frälsare och icke-våldsförnyare, när jag såg och hörde honom tala med föräldrar till barn, som ej sändes till skolan, och göra

Mycket har han åstadkommit med hjälp av våra pengar. Här senaste mättningsprojektet på skolan i februari i år.

allt för att få dem att "*change their mind*". Men innan vi skildes åt hann han bli mer "mänsklig", en människa som du och jag, när han plötsligt säger: "*now I must think of myself*".

Tiruneh blev föräldralös vid fem års ålder, han vandrade en lång väg till den ortodoxa kyrkan på kullen i Bishoftu, där man sagt honom att han skulle få hjälp. Där fångades han så småningom upp av en godhjärtad dam (Sonja Pohlstrands mormor!), som tog honom med sig hem och såg till att han fick skolgång, som avslutas med lärarexamen. Nu är han 63 år och kommunen kommer när som helst att ersätta honom med en "riktig" rektor och han blir avpolletterad och pensionerad... Han undrar vad vi tycker om hans planer för framtiden - att starta en egen pappershandel på *gabayan* i Bishoftu, dit eleverna i skolan kan komma för att få hjälp till fortsatta studier, om vi fortfarande kan tänka oss att sponsra stipendiater, som vi gör nu. *Tiruneh, yes, you must think of yourself*, säger vi och kramar om varandra.

Mars 2011
Annika Smith

Ögonblicksbilder från ett Etiopen i snabb utveckling

Så här i efterskott slår det mig att jag upplevde skillnaden i ekonomisk utveckling mellan mitt andra besök i Etiopien 2002 och det senaste besöket i februari 2011 som mycket större än den mellan 1955 och 2002.

2002 såg jag ingen, förutom ett par av mina svenska reskamrater, gå omkring med mobiltelefon. Idag tycktes var och varannan av dem jag hade kontakt med ha en mobiltelefon i handen eller fickan.

Sedan var det bygg-boomen. Som det byggs i Addis! Breda "ringleder"- runt om och i stan - som går under och över varandra på broar. Många skrytbyggen, däribland ett nytt center för the African Union (med säte i Addis), som enligt uppgift byggs av kineser. Här och var bygger man stora 5-våningshöga hyreshuskomplex på mark där det tidigare fanns "kåkstäder". Vart invånarna i dessa slumkvarter flyttats fick jag inte klart för mig. Men problemet har väl lösts på samma sätt som i de flesta latinamerikanska storstäder...

Mercatot i Addis, sett från ett bilfönster, var en märklig upplevelse. Det har uppenbarligen blivit ett farligt och laglöst ställe för turister. Den viktigaste handelsvaran på denna marknad tycktes enorma berg av plastdunkar i gult och blått vara. Vem köper dunkarna och vad används de till? Eller var det fråga om soplagering? Förhoppningsvis var syftet återvinning.

Den för mig personligen trevligaste skillnaden var att jag kunde gå omkring i Addis utan att bli attackerad av gatubarn och tiggare. Vart har de tagit vägen...? Hop-pas på det bästa!

Även i Bishoftu byggs det. Jag fäste mig särskilt vid de gatstensbelagda vägarna mellan *gabayan* och "mässen". Vackert,

Överallt i Addis byggs nya vägar.

rent och ingen *chicka* när det regnar. Passerade förbi två gatstenhuggerier, där både barn och kvinnor högg sten tillsammans med män. Enligt uppgift fanns det de som kunde tjäna upp till 100 birr/dag. I mitten av februari fick vi 16.63 birr för 1 USD, så ett dagsverke skulle alltså kunna ge upp till 6 USD.

De stora investeringarna kommer först och främst från Kina. Andra kommer från Indien och Saudiarabien (Mohammed Al-Amoudi). Kineserna bygger en massa fabriker, främst för textilproduktion. Legotillverkning? Kan det bli så att Made in China-varor kommer att tillverkas i Etiopien?

Dagen innan Alla Hjärtans dag, för vi med chauffören Gelebo till Wolisso (135 km väster om Addis) för att besöka ett av Kejsarens sommarpalats, som numera är omgjort till hotell (bungalows i olika etiopiska regionala byggstilar) och badanläggning (med vatten från varma källor), restaurang och park. På vägen dit såg vi en 1 km lång växthusanläggning, där man enbart

Stora hyreshuskomplex växer upp.

Nybyggnation i backen vid Churchill Road.

odlade rosor. Röda rosor som går på export. Precis som i Kenya, tänkte jag. Tillbaka i Stockholm såg jag, på SVT Play, programmet "Dokument utifrån: Land till salu" från den 4 februari, som handlar om Etiopien. I dokumentären kallas Etiopiens jordbruksland för GREEN

GOLD av indiern Ram Karuturi, som anlagt och äger växthusanläggningen och som dessutom arrenderar enorma jordbruksområden i Etiopien.

Annika Smith tillsammans med Tinsae Tadsse i Bishoftu.

När jag vid hemkomsten den 17 februari åkte Arlanda Express plockade jag åt mig Dagens Industri och läste en intressant artikel: "Tillväxten finns i Afrika". I faktarutan till artikeln angavs "Väntad genomsnittlig årlig BNP-tillväxt 2011-2015, procent". På första plats kommer Kina med 9,5%, på andra Indien med 8,2% och på tredje Etiopien med 8,1%!

Man talar inte gärna politik i Etiopien. Jag fick dock uppfattningen att de flesta jag pratade med var nöjda med dagens situation. Man har fått det bättre och man känner att det råder fred, vilket är det viktigaste för fortsatt utveckling. Det satsas 100% på infrastruktur. Skola, vård och omsorg får vänta...

På Mega Bookstore i Addis köpte jag ett exemplar i grönt och guld av The Constitution of the Federal Democratic Republic of Ethiopia, som jag nu studerar. Det är ett vackert dokument, som enligt uppgift nu håller på att revideras.

Jag önskar Etiopien lycka till i sina strävanden för fred och välstånd!

*Annika Smith
(som bodde i Bishoftu 1952-1955)
Foto: Pia Virving*

*Till vänster:
Växthusanläggning på vägen till Wolisso.*

Föreningen som hela tiden sätter upp nya mål!

I förra numret av Tenaestelin berättade vi om föreningen "Hylte hjälper Debre Zeyt" och mikrolånprojektet. Efter att ha tagit del av initiativtagarens, Susan Johanssons, senaste reserapport - hon och maken Ulf besökte Etiopien i februari - kan vi inte låta bli att skriva om den igen. För det här är verkligen föreningen som kör med gasen i botten.

Paret började med att åka ut till familjerna vid Chelelakasjön som bedriver grönsaksodling och som ivrigt väntade på lilla regnperioden i februari/mars för att kunna så igen. Därefter träffade man de 29 familjer i Debre Zeyt som på ett eller annat sätt får hjälp. Uteblev gjorde dock Etenesh Weyechu. Hon hade fött sitt sjätte barn två dagar tidigare, så henne fick Susan och Ulf åka hem till.

Ny kontaktperson har "Hylte hjälper" fått i Rediet Aklilu. Hon är utbildad socialarbetare och känner flera av familjerna väl. Bra med en kvinna, tycker Susan.

- Det är lättare för henne att ta upp vissa frågor, barnbegränsning till exempel.

Lite av en chock mötte Susan och Ulf när de gjorde hembesök hos Alemayehu, 16 år, som får hjälp med utbildningskostnader. Hans mamma, som fött 12 barn, har ensam hand om honom och de av hans syskon, fyra stycken, som fortfarande bor hemma. Deras cirka 14 kvm stora hus hade inga sängar, tak och väggar var förstörda.

- Vi måste bygga ett nytt till dem, konstaterar Susan, som också såg till att syskonen fick medicin mot grön starr. För Alemayehus två år äldre bror var det för sent. Han är redan blind på grund av obehandlad glaukom.

Mamma Denke tjänar lite pengar på att tillverka lock till injerapannor, som görs av lera blandat med gödsel, som hon samlar in från grannarnas kor och sedan torkar.

- Hon får 8 berr styck för dem, berättar Susan.

- Varje dag hin- ner hon göra sex lock, vilket betyder en förtjänst på cirka 18 kronor. Fast hon lyckas förstås inte sälja alla varje dag. Vi gav henne 400 berr i omedelbar hjälp.

För Abeba och hennes lilla grönsaksaffär går det fortsatt bra. Likaså för Admasu som fått låna pengar till en ko. Nu håller han också på att bygga ett hus som han ska hyra ut. Paret Habebe och Beyenesh fick tidigare låna 500 berr. För pengarna köpte de en ko som redan fått sin första kalv och de har också byggt ett litet hus som de hyr ut.

Så där fortsatte det. Det är paret, som båda smittats av hiv, som av den anledningen blivit av med sina arbeten och därför blivit tvungna att flytta från sitt hus. Nu ska "Hylte hjälper" undersöka förutsättningarna för lån till en frisersalong.

Från Debre Zeit/Bishoftu åkte Susan och Ulf till Addis Abeba, där de besökte stadsdelen Kazanchis (Casa Inches), alldeles bakom hotell Hilton.

Vilka starka kvinnor, konstaterar Susan efter att ha besökt åtta olika hem. Fast Susan

Rediet Aklilu är ny kontaktperson för "Hylte hjälper" i Debre Zeit.

*Till höger:
Habebe fick
låna 500 birr
till en ko, som
nu fått en kalv.*

*Till vänster:
Sex lock till
injerapannor
klarar Denke
av att göra
varje dag.*

tycker att ordet hem rimmar dåligt med de kyffan där familjerna bodde.

De träffade systerarna – tillsammans har de tre barn – den ena försörjer sig på att tvätta, den andra på prostitution. Systemen som tvättar försöker påverka sin syster att sluta att prostituera sig.

- Fattigdomen gör att prostitutionen är ett stort problem bland unga kvinnor i Etiopien, säger Susan.

Så paret med fyra barn, där kvinnan i familjen halstrar bönor och nötter som maken säljer på gatan. Inkomst 15-20 birr om dagen. De sätter en ära i att skicka sina barn till skolan. Och så änkan med fyra barn som dessutom tar hand om två släktingar från

landsbygden. Hon är gatuförsäljerska. En annan änka, med två hemmaboende barn och ett barnbarn, lider av TBC och kan inte arbeta. Sonen som är snickare hjälper henne. Han skulle vilja ha hjälp att starta egen verksamhet.

Susan och Ulf besökte ännu flera änkor med många barn, även med barnbarn boende hos sig. En av dem har hand om fyra barnbarn, döttrarna har avlidit i aids. Hon tjänar lite pengar på att sy och att gå runt i kvarteren och informera om dödsfall. För det betalar kyrkan en liten lön till henne.

Susan säger att hon har svårt att beskriva hur imponerad hon blev av alla dessa kvinnor som inte ger upp, som kämpar så otroligt.

- Jag ska baka, baka och göra allt vad jag kan för att få ihop pengar till mikrolån till kvinnor som de här, berättar hon i rapporten till föreningens medlemmar som uppmanas att fortsätta att komma till Konsum i Hyltebruk på lördagarna för att handla av henne.

Veteflätor med olika fyllningar, små franskbröd, tårter, ädelostpajer med päron, parmesanpajer med körsbärstomater och serranoskinka. Synd att det är så långt till Konsum i Hyltebruk!

(www.hyltehjalper.eu)

Susan Johansson förklarar hur en solcellslampa fungerar.

*Text: Pia Virving
Foto: Susan och Ulf Johansson*

Jubilerande ledarinstitution med framtidsvisioner

Välbesökt 50-årsfirande i Addis Abeba i början av februari.

I all den förändring och expansion som pågår i dagens Etiopien utmärks också kyrkorna av tillväxt och deltagande i samhällsutvecklingen. Det gäller inte minst Etiopiens Evangeliska Kyrka Mekane Yesus, EECMY, som konstituerades 1959 och som i dag har ett medlemsantal som överstiger fem miljoner.

Ett stort antal svenska missionärer från Evangeliska Fosterlands Stiftelsen och Svenska Kyrkan har under många decennier haft förmånen att arbeta för EECMY:s tillkomst och senare inom kyrkans ram medverkat i församlingsuppbyggnad och samhällsutveckling.

Under dagarna 6 – 8 februari 2011 firade EECMY:s präst- och ledarinstitut Mekane Yesus Seminariet, MYS, ett välbesökt och festligt 50-årsjubileum under temat: ”Res dig, stråla i ljus!” (Jesaja 60:1).

Seminariets första rektorspar var EFS-missionärerna Gustav och Rigmor Arén. Seminariet uppfördes ute på Mekanissa, vilket på 1960-talet upplevdes som något ”långt borta” från Addis Abebas centrala delar. I dag passerar den omtalade Ring Road genom Mekanissa-området och MYS har med åren fått en central lokalisering på en daglig expansion som Addis Abeba genomgår.

MYS erbjuder numera ett omfattande

utbildningsprogram för präster, förvaltnings- och ledarskapslinje, musikskola inklusive jazzmusik samt teologutbildning på distans, s.k. Theological Education by Extension. Ca. 2.700 personer har erhållit utbildning i de olika programmen, som erbjuds alltifrån teol.kand. nivå till s.k. certificate utbildning.

En glädjande utveckling är att antalet kvinnliga studenter ökar, även om antalet borde vara större. Inom EECMY finns i dag ett tjugotal kvinnliga präster.

Vid söndagens högtidsfestligheter deltog mer än 3.000 personer. Firandet pågick under hela söndagen med samling från kl.09.00 fram till 17.30-tiden. Fem stora tält hade satts upp för att erbjuda både sittplatser och skydd från de intensiva solstrålarna. Alla närvarande vid jubileet inbjöds också till en, som alltid välsmakande pepparsås-måltid.

En höjdpunkt i firandet var presentationen av en bok på 388 sidor om Mekane Yesus Seminariets historia.

Boken hade sammanställts av en tidigare student, Dr Magarsa Guta med titeln: ”From a Humble Beginning to Advanced Standing.” En angelägen utmaning för MYS under kommande år gäller fullföljandet av den pågående planeringen för seminariet att uppnå universitetsnivå och ett ökat kursutbud för att därmed på ett ännu bättre sätt

kunna medverka i det nya och framväxande samhällets många möjligheter och utmaningar.

Som rektor för MYS under åren 1972 – 1975 var det naturligtvis en stor glädje att på plats återse många goda vänner och dessutom få uppleva den stora uppslutningen kring Mekane Yesus Seminariet, intresset och engagemanget bland studenterna och inte minst hur seminariet numera arbetar vidare med etiopisk ledning och

välutbildade etiopiska lärare. Där tycks alla förenas i en önskan att få betjäna den unga, växande kyrkan och genom den få ge ett

Rektor Belay Guta vid 50-års skylten.

betydelsefullt bidrag till Etiopiens fortsatta utveckling för fred och utveckling.

Text och bilder: Rune Backlund

Det kom ett brev ...

Rubriken har hämtats från Pär Lagerkvists dikt *Det kom ett brev ...* som svenskar i Etiopien ofta läste och som kanske stundtals stillade deras hemlängtan. Dikten handlar om ”... *vinbärsbuskar, körbärsträd, ett brev ifrån min gamla mor med skrift så darrhänt stor ...*”. Brevet som jag här refererar till handlar om längtan tillbaka till Etiopien. Men det är egentligen samma sak - och samma längtan.”

... jag heter Eivor Hård ... och var med min man Frank i Debre Zeit, Etiopien, på tidigt 1960-tal. Min man är nu borta sedan många år ... Åren går och jag undrar ibland hur det har gått med människor man mött här i livet. Vi hade en fullkomligt underbar

tid i Etiopien och fick se och uppleva så mycket. Jag har så många fina minnen. Jag är så tacksam för att jag fick vara i Etiopien under en tid.

Vi umgicks med Ingrid och Lennart Larsson från Klippan och Ola och Marilyn med sina söner Ya och Mats. Kommer inte ihåg deras efternamn ...

Jag vill passa på att tacka för min fina tid i Etiopien. Den glömmes jag aldrig ...”.

Pär Lagerkvist avslutar sin dikt med den berömda strofen:

*... Det hade hastat natt och dag
utan att vila, för att jag
långt borta skulle veta det
som är från evighet.*

Barbro Ergetie

Stöd till begåvade ungdomar inom ALERT-området ur Stipendiefonden

Medhen Social Center (MSC) och syster Senkenesh G. Mariam får 15.000 kr per år i tre år från Stipendiefonden. Vid årsmötet 2010 framfördes ett förslag att stödja något av syster Senkeneshs skolprojekt och den 16 juni tog styrelsen beslut om stöd.

The Ethiopian Catholic Church Medhen Social Center grundades 1989. Organisationen började som ett socialt projekt inom ALERT (The All African Leprosy and Rehabilitation Training Center). Grundaren och ledaren för MSC är syster Senkenesh G. Mariam, som ser som sin livsuppgift att ge boende i området, drabbade av spetälska, och numera även hiv/aids, möjligheter till ett bättre liv genom stöd i olika former till de sjuka, skolgång för barnen och arbetstillfällen för de vuxna.

Särskilt barnen i området tas om hand från förskoleverksamhet till högre studier. MSC ger sedan några år tillbaka stipendier för yrkesutbildning och college/universitetsstudier för ungdomar som avslutat grade 10.

Stipendier till högre studier. Syster Senkenesh har i ett detaljerat dokument presenterat syftet med stödet från Svensk-Etiopiska Föreningen.

Begåvade ungdomar från familjer med små resurser som blivit antagna till högre utbildning i något av de 22 universiteten i Etiopien förses med utbildningsmaterial som papper och pennor samt sängkläder, vardagskläder, skor, fickpengar och respengar till universitetet. Speciellt flickor ska komma ifråga för detta stödpaket. Kostnaden för varje student beräknas bli ETB 2.800 per år. Ungefär tio studenter kan inkluderas i programmet.

Syster Senkenesh och hennes medarbetare på Medhen Social Center i Addis Abeba.

Utbildning är den enda möjligheten för dessa ungdomar att bryta sig loss från fattigdom, det stigma det innebär att komma från denna miljö, skriver syster Senkenesh.

Syster Senkenesh hedrad med 2010 års Damien-Dutton pris

Syster Senkenesh är den femtioåttonde mottagaren av detta prestigefyllda pris som varje år delas ut till en person eller organisation som gjort en betydande insats för att utrota spetälska.

Damien-Dutton Society for Leprosy Aid är uppkallad efter Fader Damien, en belgisk präst som värnade om människor som drabbats av spetälska och som isolerats på ön Molokai, Hawaii och Joseph Dutton, medarbetare till Fader Damien som arbetade på ön i mer än fyrtio år. Tidigare mottagare av priset är bland andra Moder Teresa och president John F. Kennedy.

Ingegerd Nylander

Läs mer om syster Senkenesh och Medhen Social Center på www.blichta.se

Första bilen i Tigrai

På slutet av 1960-talet när jag var redaktör för Svenskbladet tillsammans med Aina Kristoffersson hade svenskarna i Addis Abeba det bra. De bodde i moderna villor, hade tjänstefolk och jämförelsevis höga löner. Föreningen Svenskar i Etiopien hade råd att kosta på sig fylliga reportage om livet i Etiopien. Men hur hade Sveriges första "ulandsarbetare" - missionärerna – det på det händelserika trettioåret?

Exempelvis Olle Hagner och hans hustru Greta som var verksamma i Kunama? Olle Hagner berättade i Svenskbladet, oktober 1969, på sex välfyllda, intressanta helsidor om Den första bilen i Tigrai. Det är ett 80 år gammalt och oerhört spännande tidsreportage och borde läsas i sin helhet. Här följer ett utdrag:

"Under hemmavistelsen i början av 1930-talet köpte vi en något använd Ford A 1929 års modell. Vid utresan till Eritrea (sedermera Etiopien./Red.'s anm.) körde vi genom Europa till Genua och tog bilen med på båten till Massaua. Därifrån ... Asmara och vidare till Kunama. ...".

"Vi hade emellertid endast transitvisa och vägrades uppehållstillstånd av italienska myndigheterna. ... Vi var inne i Kunama då ordern kom, att vi skulle vara utanför kolonins gränser inom 48 timmar. Vi bestämde oss alltså för att ta oss till Adua och vid middagstiden den första maj körde vi vår Ford över högslätten mot etiopiska gränsen. Till gränsen fanns bilväg, men sedan måste färden fortsättas med mulor över bergen in mot Adua. ...Den som rest de 40 km från Mareb till Adua känner till terrängen med de oländiga, branta bergen. Där fanns då bara en slingrande ridväg.

Det var i mars 1935 och på båda sidor om gränsen viskades det om eventuella krigsoroigheter. Det blev snart känt, att svensken tänkte ta en bil till Adua. Några av Ras Siums, provinsguvernörens, rådgivare

OLLE HAGNERS
FORD ANNO
1929. Illustrerad
på Svenskbladets
omslagssida oktober
1969.

Bilden något
beskuren.

(Illustrator: Sture Hjelm,
kassör i Föreningen Svenskar i Etiopien 1969).

varnade honom, att det kunde innebära stora risker, om jag kom med bilen till Adua. Jag blev kallad upp till Rasen, som i vänliga men mycket bestämda ordalag lät mig förstå, att jag på inga villkor fick köra bilen från Mareb till Adua. Och varför inte? Nej, jag skulle i så fall kunna visa italienarna vägen och så skulle de komma efter med sina pansarbilar. Jag försökte dämpa hans farhågor med att jag visst inte tänkte bygga någon väg och förresten: "vill dom komma, kommer dom ändå". Han var obeveklig, så till sist sa jag till honom, att jag fick väl göra mig av med bilen då på något sätt. Nej, det var han inte med om. - "Visst ska bilen hit" sa han. "Men hur ska det gå till", undrade jag. - "Jo, du får bära den". - "Nja, det blir nog litet besvärligt, en bil är ganska tung". - "Inte ska du bära den inte. Du ska få 1,000 man, som bär den åt dig".

Läs om hur detta gick till på hemsidan www.svensk-etiopiska.se, där artikeln finns i sin helhet.

Många år senare for Olle Hagner tillbaka till utkanten av Adua.

- Där fick jag se resterna av vår trogna Ford. Den var bränd. Ett krigets offer. Jag kunde inte hjälpa att jag tog av mig hatten, när jag stod framför det brända skrovet. Vi hade alltför många minnen gemensamt, avslutar Olle Hagner sitt fantastiska reportage.

Barbro Ergetie

Fortsättning på historien om kejsarens barnbarnsbarn

Efter Birgitta Karlström Dorphs artikel i förra numret av Tenaestelin, om hur kejsarens barnbarnsbarn räddades ut ur Kenya med hjälp av Birgitta och svenska ambassaden, har Carmen Rubin skrivit om sina möten med barnen och Jodie Collins, författaren till boken Code Word: Catherine.

År 1977 på väg till Swaziland, där min man Arne väntade, stannade jag till i Addis Abeba och bodde då hos min gamla vänner Herbert Seiler – som bland många andra skulpturer gjort den utanför Ras Hotel – och hans puertoricanska maka Marion, som arbetade som sekreterare på Building College.

Det var under den värsta Mengistutiden. Jag fick låna Seilers bil. Bensintilldelningen var emellertid mycket knapp och möjliggjorde inte några längre eskapader. Gamla vänner ställde upp och gav mig lite tillskott av sin knappa tilldelning.

Jag hälsade på Aster Assefa, hustru till Assefa Ayene – den förste etiopiske flygvapenchefen och generalen som var bland de sextio prominenta personer som sköts ihjäl strax efter det att Dergen kommit till makten. Aster blev mycket överraskad av att se mig och tog mycket vänligt emot mig. Hon var tänd och en skugga av sitt forna jag. Hon berättade att hon gråtit så mycket att hon inte längre hade några tårar kvar. Det blev ett högst gripande möte med henne. Hon bad mig komma tillbaka, men tiden räckte inte till.

I Addis fick jag kontakt med en finsk missionärsfamilj, Mattison, ett äldre par. Fru Mattison hade som enda utlänning fått tillstånd att besöka kejsarens barnbarnsbarn

Carmen Rubin (t h) träffade Jodie Collins (två från v.) vid ett besök hos sin syster i San Francisco. På bilden också Isaac, dotterson till kronprins Asfaw Wossen, och hans hustru Asqual.

som satt i husarrest, sedan deras mammor och mormor kastats i fängelse. Fru M bad mig en dag att följa med henne och göra ett besök hos barnen. Jag hade bil så jag kunde skjutsa henne. Vi bilade upp till huset på Entotto. Utanför stod soldater med dragna gevär och antecknade numret på bilen.

Inne i huset var det tyst och dött, trots alla barnen. En dam vid namn Tsige kom emot oss, tyst och gravallvarlig. Hon var en släkting till barnen och deras allt-i-allo. Vi hade med oss frukt och kakor och Tsige serverade te, men bara för oss. Barnen höll sig för sig själva i ett angränsande rum, men ombads av Tsige att komma in till oss och sjunga några visor, vilket de gjorde på ett förtjusande sätt.

Jag bad dem alla att skriva sina namn på ett litet papper jag hade. De var alla flickor

förutom den allra minste – en pojke – bara ett par år gammal.

Det visade sig att Tsige och jag hade en gemensam vän, nämligen syster Ragnhild Wahlborg - Rankan kallad. Medan vi vuxna drack vårt te och samtalande öppnades plötsligt dörren och utan att knacka steg en civilklädd etiopisk man in. Han bjöds på te. Då Tsige hällde upp en andra kopp till mig viskade hon i mitt öra: ”Säg ingenting nu”. Jag förstod att den nykomne var en spion. Han satt kvar hela tiden vi var där.

Två år senare är jag i San Francisco på besök hos min syster. Vi får höra talas om Jodie Collins och hennes bragd att föra ut kejsarens barnbarnsbarn, vilka satt i husarrest i Addis Abeba. Min syster bodde i närheten av Jodie. Vi beslöt att besöka henne (och hennes dåvarande man) och ett långt vänskapsband slöts. Vi hälsade på flickorna - fyra stycken – plus den lille pojken samt Jodies egna båda barn.

Jodie och hennes man förde ut tio barn, av vilka fem togs om hand av Dedjasmatch Zewde G. Selassie, som bodde i New York, där han var FN-anställd. Modern till dessa barn var dotter till kronprinsen och dog i fängelset. Zewde var deras morbror.

Jodie berättade om förberedelserna för flykten och hur den gick till. Allt detta står att läsa i hennes bok ”Code word: Catherine”. Då Jodie och barnen kommit till Nairobi var Jodie vettskrämd att ”spioner” skulle upptäcka barnen, skjuta dem eller sända dem tillbaka till Etiopien. Spioner fanns det gott om. Hon behövde snar hjälp och uppsökte i första hand amerikanska ambassaden och gav stränga order till barnen att inte gå utanför hotellets dörrar. Carter var president och det bådade ju gott, så ”humanitarian” som han utgett sig vara.

Ambassadören ringde omedelbart upp sin president och berättade hela historien och bad om hjälp. Svaret blev ett kort ”nej”. ”Det här är en” powderkeg” - en krutdurk

– som vi inte skall ha med att göra”, blev Carters svar. Jodie var förtvivlad. Vad skulle hon göra med tio barn som hon nu hade ansvar för? Hon kom att tänka på Sverige som hade gamla goda relationer med Etiopien och vände sig till svenska ambassaden och träffade där Birgitta Karlström Dorph, chargé d'affaires. Jodie kan inte nog berömma henne, hon blev den räddande ängeln. Vad hon gjorde framgår av artikeln i förra numret av Tenaestelin (nr 2, 2010).

Väl i Sverige ställde flera svenskar upp med Per Stjärne i spetsen. Den store mecenaten Harry Lindquist köpte flygbiljetter till USA till dem alla. Även min man Arne Rubin var inblandad. Zewde G. Selassie kom farande från New York för att ta hand om sina systerbarn, men de hade redan flugits iväg till USA via Frankfurt.

Med Jodies två barn bestod nu familjen av tio personer, som skulle försörjas med mat, kläder och inte minst skolavgifter. Jodie höll ett par föredrag om flykten i sin kyrka och gjorde en insamling. Barnens mormor och övrig släkt reagerade starkt mot detta, liksom att hon skrev en bok och berättade om de kejserliga barnen. Hela släkten tog avstånd från Jodie och ville inte ha med henne att göra. Hon fick inte ens en gång ett tack för att hon med sitt liv som insats smugglat ut tio barn, som annars skulle gått en mycket oviss framtid till mötes. Ett hjältedåd!

Familjen gillade inte publicitet och menade att Jodie utnyttjat dem genom att prata om den offentligt.

Jodie är mycket ledsen över detta och mycket besviken.

Carmen Rubin

Skogsplanteringen på Entotoberg

I början av november förra året gjorde jag och min mamma Almaz, som bor i Addis Abeba, ett besök på det skogsprojekt som drivs uppe på Entotoberget av Ethiopian Herritage Trust. De fick detta område, som är cirka 1300 hektar stort, att förvalta och vårda av Addis Abeba City Administration år 1992.

Målet med projektet är att få tillbaka inhemska träd, buskar och gräs och att återfå fågel- och däggdjurslivet, vilket faktiskt redan märks. Vi såg på vår promenad en hel del fåglar och guiden berättade att även de små däggdjuren har ökat betydligt.

Jag hade talat med ordförande Dr. Desalenj Rahmatu och Ato. Getachew Taye på telefon och vi blev erbjudna att åka med till parken i deras fyrhjulsdrivna jeep, då de inte rekommenderade en vanlig personbil. Det är vi glada för - tror knappast att det hade gått trots att vädret var fint med strålände sol och utan något regn. Våra guider Col. Degafu Bedane och Ato. Tadesse Mekonen berättade en hel del på vägen upp om hur parken har utvecklats under åren.

När vi kom en bit in i parken blev vi avsläppta från jeepen och vi promenerade cirka en timme uppe på berget och tittade på all den gamla eukalyptusskog som var nedhuggen.

Vi fick veta att när den huggits ned, växte det snart upp nya skott på stubbarna. Det var bara att hugga ner de nya skotten, åtminstone cirka tre gånger innan stubbarna gav med sig.

Mellan dessa stubbar planteras de nya endemiska "inhemska" trädplantor som drivits upp på den egna plantskolan "plant nursery", t.ex birrbirra, teed, koso, weijra,

Projektet driver en egen plantskola.

De små plantorna skyddas mot sol och regn av material som tillverkats av gräs och träslanor.

gerar, worka m.m. Det var intressant att se hur olika fort dessa plantor växte upp, beroende på hur mycket vatten deras rötter kom åt. Undervegetationen både buskar, gräs och blommor har ökat.

Vi gick vidare fram till själva plantskolan där vi träffade Ato. Negusse Bekele som är chef för "nursery". Han tog oss med runt

De nya plantorna planteras mellan stubbarna av eukalyptus .

Col.Degafu Bedane, Almaz Knabe och Ato. Tadesse Mekonen i skog som redan vuxit upp med nya plantor emellan.

för att visa de många olika trädarter som de hade på uppdrivning i olika stadier. De som sedan skolades om för att bli lagom stora att planteras ut. De flesta av dem planterades ut i området efter cirka fyra års uppdrivning. Då anses de vara tillräckligt stora och hårdiga för att klara sig.

Det var många som var anställda för att

sköta ”plantorna”, vi såg nog närmare ett 20-tal, både kvinnor och män. Ato. Neguse berättade att de under högsäsongen, vid regntiden, hade betydligt många fler dagarbetare anställda för att plantera ut plantorna. De har ett slags skydd mot sol och regn som var gjorda av träslanor och gräs, trevligt att se att de återanvände material, ”recycling”, som de själva sa.

De gjorde även egen blandning av jord till plantorna. Den bestod av sand, jord och egen kompost i noggranna proportioner.

Vatten hämtades från naturliga källor högre upp i berget. Det fanns mer än 19 källor i området, från några av dessa leddes vatten ner till odlingarna. De hade gjort i ordning en stor vattentank och en bassäng som de också använde vid bevattningen.

Källvattnet var så rent och fint att jag tog mig en ”slurk” för att släcka törsten.

Vad de även berättade var att dessa källor åter har fått mer vatten sedan de huggit ner de stora gamla eukalyptusträden.

Vi tackade för en innehållsrik dag och gick sen in på kontoret för att skriva i deras Gästbok.

De var alla mycket trevliga och tillmötesgående och mycket seriösa i sitt arbete.

Vår chaufför Deresse Dubale fick mycket beröm av oss när vi väl kom hem för att han kört så lugnt, sansat och säkert i den intensiva trafiken.

Vi njöt av en härlig dag med en mycket fin naturupplevelse, jag ska dit och hälsa på nästa gång jag kommer till Addis.

Text och bilder: Sonja Pohlstrand

Tack från Aira-sjukhuset

”Med stor tacksamhet har Aira-sjukhuset mottagit årets bidrag från Svensk-Etiopiska Föreningen på 25 000 kronor till Fattigfonden.

Inflationen är hög i Etiopien och många har svårt att klara det dagliga livet. Även sjukhuset har tvingats att höja patientavgifterna och även om vi försöker hålla dem så låga som möjligt, finns det alltid patienter som inte kan betala för den sjukvård de behöver. Därför är vi oerhört tacksamma för bidraget till Fattigfonden som kan täcka sjukvårdskostnaderna för de allra fattigaste”, skriver Sennait & Erik Erichsen, sjuksköterska och läkare.

De beskriver några av de patienter de kunnat hjälpa. Ayana som föddes med en vanprydande läppgomspalt. Föräldrarna lämnade honom till morföräldrarna där han växte upp. Han blev mobbad och trakasserad av barn och grannar. Morföräldrarna försökte skydda honom på alla sätt och han fick aldrig börja skolan.

När han 11 år gammal kom till Aira för operation var han väldigt rädd och skygg, försökte hela tiden gömma sitt ansikte. Nu efter operationen har han blivit en stilig och glad ung man med gott självförtroende och han har äntligen fått börja skolan som han längtat så länge efter.

Ayana har skrivit en brev som i översättning lyder: ”Förut kunde jag inte gå i kyrkan eller skolan och kunde inte vara med andra barn. Nu kan jag gå i skolan och kyrkan och gå till marknaden. Det är jag mycket lycklig för!” Hans breda och lyckliga leende vittnar om hans glädje.

Elefantiasis är en mycket vanlig åkomma i Etiopien, men syns inte så ofta eftersom folk som drabbats brukar gömma sig då det anses vara en ”oren” sjukdom. Bara tiggarna på gatorna i Addis Abeba visar fram

sina vanställda fötter. Sjukdomen orsakas av mineraler i den röda jorden som tränger genom huden och blockerar lymfkärlerna på dem som går barfota. Om folk bara hade råd att köpa skor skulle ingen behöva lida av detta.

Ayana, 11 år, föddes med läppgomspalt.

En lycklig Ayana efter operationen.

Sennait & Erik Erichsen berättar om den unga man kom till sjukhuset och bad om att få amputera benet. Han kunde inte leva ett normalt liv och inte jobba och försörja en familj. För varje steg han tog fick han dras med en extra tyngd på 10-15 kilo. Lyckligtvis kunde benet räddas.

Hela paret Erichsens brev med fotografier finns upplagt på hemsidan www.svensk-etiopiska.se

*Text: Ingegerd Nylander
Bilder: Airasjukhuset*

Dinkinesh gick som vi ...

... eller som rubriken i SvD den 12 februari 2011 skriver: *Lucy gick - som en modern kvinna*. Den berömda förmänniskan - alla människors mamma, vår urmoder Lucy eller Dinkinesh, kunde gå upprätt precis som vi. Dinkinesh som hon heter i etiopiska kretsar, betyder fritt översatt strålande, bedårande. Att hon gick som vi för 3,2 miljoner år sedan det har forskare upptäckt. En av dem är svenskättlingen Donald Johanson. Deras analys publiceras enligt SvD i Science./BE

Lucy finns på Nationalmuseum i Addis.

Viss hjälp med lokala träffar?

Tyvärr har inte alla medlemmar, som finns över hela Sverige, möjlighet att besöka våra träffar, årsmötet i april och höstmötet i oktober, som ju oftast förläggs till Stockholm, någon gång till Uppsala.

Då föreningen har fått förfrågningar om att ordna lokala träffar, bland annat från Skåne och västkusten, vill vi uppmuntra alla som vill träffa Etiopienvänner inom sin egen landsända att ta kontakt med någon av oss i styrelsen.

Vi står till tjänst med utskick av kallelse till alla medlemmar ni vill nå inom vissa postnummerområden. Men, vi överlåter åt er att bestämma tid och rum för träffen och boka lokal. Föreningens ordförande Håkan Pohlstrand kommer gärna och visar bilder från sina många resor i Etiopien.

Så – välkomna med förslag till lokala Etiopienträffar!

Ingegerd Nylander

*Svensk-Etiopiska
Föreningen*

Svensk-Etiopiska Föreningens årsmötesprotokoll från 9 april

*Svensk-Etiopiska
Föreningen*

- § 1 **Mötets öppnande**
Föreningens ordförande Håkan Pohlstrand öppnade mötet och hälsade alla välkomna.
- § 2 **Årsmötets rätta utlysande**
Årsmötet godkände utlysande av årsmöte.
- § 3 **Mötesordförande, mötessekreterare**
Håkan Pohlstrand valdes att leda årsmötesförhandlingarna och Ingegerd Nylander valdes till sekreterare.
- § 4 **Justerare av årsmötesprotokollet**
Anna von Rosen valdes att jämte mötesordföranden justera protokollet från årsmötesförhandlingarna.
- § 5 **Verksamhetsberättelse och resultaträkning**
Ingegerd Nylander presenterade styrelsens verksamhetsberättelse och Per Wallgren föreningens resultat och balansräkning för år 2010. 10.000 kr som överförts till trädplanteringsprojektet returnerades, då postadress till mottagaren saknades. Pengarna har återigen sänts till Etiopien med adressuppgifter. Till Fattigfonden vid Aira Hospital i Wollega-provinsen har under 2010 utbetalats 25.000 kronor från föreningens bankkonto och därmed tillfördes fonden tekniskt detta belopp enligt styrelsebeslut. Detta beslut baserades på en hög likviditet på bankkontot och negativ kapitalutveckling på fonden. Beslut om stöd till fonden under tre år togs vid årsmötet 2010.
Till Föreningen Hylte hjälper Debre Zeyt har ett bidrag om 10.000 till ett mikrolånsprojekt betalats från löpande medel. Per Wallgren föreslog att föreningen även 2011 får ytterligare bidrag på 10.000 kronor. Handlingarna godkändes.
Rune Backlund uttryckte sin glädje över stödet till Aira Hospital. Erik och Senait Erichsen gör ett fantastiskt arbete med små resurser och har räddat många liv.
- § 6 **Revisionsberättelse**
Revisionsberättelsen föredrogs av revisor Eric Renman. Han kommenterade att föreningen har stora tillgångar i fonder, men liten marginal för verksamheten. Och att fonder och övriga medel bör skiljas i balansräkningen. Per Wallgren svarade att detta kommer att ske. Revisionsberättelsen godkändes och lades till handlingarna.
- § 7 **Ansvarsfrihet**
Årsmötet fastställde resultat och balansräkning för år 2010.
Årsmötet gav styrelsen ansvarsfrihet för verksamhetsåret 2010.
- § 8 **Medlemsavgift**
Årsmötet fastställde att medlemsavgiften 200 kr per hushåll, dvs alla boende på samma adress, ska gälla även för 2012.
- § 9 **Val av styrelse för perioden 2010-2011**
Valberedningens ledamöter Astrid Assefa och Astrid von Rosen föredrog valberedningens förslag till styrelse.
Omval på två år av Håkan Pohlstrand, Biniyam Wondimu, Wessen Beshah, Per Wallgren och Ingegerd Nylander. Omval på ett år av Sonja Pohlstrand och Sven Britton. Örjan Åkerrén och Jan Olof Gustavi kvarstår ytterligare ett år. Förslaget godkändes av årsmötet.
Håkan Pohlstrand omvaldes till ordförande på ett år.
- § 10 **Revisorer**
Eric Renman omvaldes som ordinarie revisor på två år och Åke Clason som ordinarie

revisor på ett år. Nyval av Kalevi Tikkanen som revisorssuppleant på två år. Björn Frändegård hade avböjt omval som revisorssuppleant.

§ 11 Valberedning

Astrid Assefa och Astrid von Rosen valdes på två år vid årsmötet 2010. De kvarstår ytterligare ett år. Seife Tuuloskorpi valdes som suppleant i valberedningen på två år.

§ 12 Redaktionskommitté

Till redaktionskommitté omvaldes Ingegerd Nylander, Pia Virving, Sven Britton, Barbro Ergetie på ett år.

Martin Hydén, webmaster, invaldes i redaktionskommittén på ett år.

§ 13 Tenaestelin och hemsidan

Pia Virving informerade om innehållet i kommande nummer av Tenaestelin och meddelade samtidigt att offerter intagits för att trycka tidningen i färg. Martin Hydén meddelade att hemsidan har cirka 100-150 besök i månaden.

§ 14 Stipendiefonden

Vid årsmötet 2010 framfördes förslag att stödja Medhen Social Centre (MSC) och syster Senkanesh's arbete med föräldralösa barn och ungdomar som lever med lepra- och hiv/aids-sjuka föräldrar inne på ALERT-området. Vid styrelsemöte den 16 juni 2010 togs beslut att stödja MCS med 15.000 kronor per år i tre år. Syster Senkanesh har tillställt styrelsen ett detaljerat dokument visande att medlen skall användas till stipendier till begåvade ungdomar från fattiga familjer som antagits till högre utbildningar. Det första årets stöd som täcker perioden 1 oktober 2010 till 30 september 2011 har överförts till MSC.

§ 15 Trädplanteringsprojektet

Biniyam Wondimu visade bilder och berättade om arbetet med att hugga ner eukalyptusträden i Entoto-parken och ersätta dem med inhemska träd. Kostnaden per planta, inklusive inköp, transport och plantering är 6 Birr (ca 2:50 kr).

Insamling till trädplanteringsprojektet fortgår. Gåvor till projektet i form av födelsedagsuppvaktningar har inkommit. Det tackkort som efterfrågats är nu tryckt. Kortet är prytt med ett akaciaträd och har skickats till alla som skickat pengar till projektet.

Svensk-Etiopiska Föreningen har också tryckt upp kalendrar för både 2010 och 2011 vilka sålts till förmån för trädplanteringsprojektet.

§ 16 Motioner till årsmötet

Inga motioner hade inkommit.

§ 17 Övriga frågor

- a) Medlemskategorier. En medlem efterlyste fler etiopier och ungdomar på föreningens möten. Efter diskussion föreslogs att föreningen via nätet informerar om evenemang som kan locka alla medlemskategorier, tex konserter med etiopiska artister, filmer, böcker.

Jan Olof Gustavi åtog sig att ansvara för dessa meddelanden. Ingegerd Nylander sammanställer en lista med e-mailadresser utifrån anmälningar till föreningens träffar. Det framkom även att föreningens syften inte klart framgår i stadgarna. Ett öppet möte med strategidiskussioner föreslogs.

- b) Frides tukul. Bengt Hylander efterlyste förslag till hur den s k Frides tukul utanför Nyköping ska förvaltas i framtiden. Släkten Hylander vill gärna avhända sig uppdraget. Hyddan utgör ett etiopiskt centrum, enligt Bengt Hylander. Ett upprop på hemsidan med foton av hyddan kan ge uppslag till idéer, föreslog årsmötet.

§ 18 Mötets avslutande.

Mötesordförande Håkan Pohlstrand avslutade mötet och framförde ett varmt tack till styrelseledamöter, valberedning, revisorer samt redaktion för det gångna verksamhetsåret.

Stockholm den 9 april 2011

*Håkan Pohlstrand, Ordförande
Ingegerd Nylander, Sekreterare
Anna von Rosen, Justerare*

Presentation av styrelsen

Håkan Pohlstrand, ordförande

Invaldes i styrelsen 2002, ordförande från samma år. Växte upp i Etiopien, bodde i Addis Abeba mellan åren 1956-77. Började efter skolan som lärling i pappa Svantes konservatorföretag. Utbildade sig till zoologisk konservator och professionell jägare. Bor i Strängnäs, där han driver två företag: ett som konservator med uppdrag för skolor, muséer och privatpersoner. I det andra företaget arrangerar Håkan resor i Etiopien för skilda intressegrupper. Tillbringar cirka fyra månader varje år i Etiopien.

Biniyam Wondimu, vice ordförande

Invald i styrelsen 1993. Lämnade Etiopien 1975. Kom först till Jugoslavien. Därefter till Sverige 1975 som student. Utbildning på tandläkarhögskolan i Stockholm. Arbetade därefter som tandläkare i Stockholm och på Gotland. Nu knuten till tandläkarhögskolan i Huddinge där han arbetar med svårbehandlade barn, undervisar och forskar. Disputerade 1977 på Karolinska Institutet.

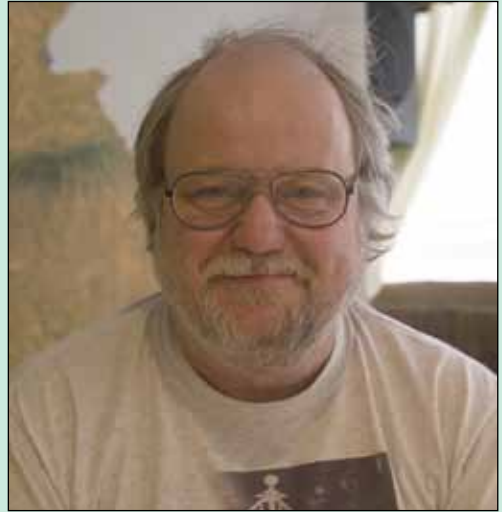
Ingegerd Nylander, sekreterare, ingår i Tenaestelins redaktion

Invald i styrelsen 1993. Har bott i Addis Abeba under två perioder. Först 1962-68. Arbetade 1963-65 som sekreterare på Building College och 1965-68 på Ethio-Swedish Pediatric Clinic. Andra vistelsen var mellan 1990-92. Arbetade då som volontär med krukmakare i en by utanför Addis, var medlem i gruppen Interest Group som gav föreläsningar i skilda ämnen på Hilton Hotel varje fredag, satt med i redaktionen för Svenskbladet. Arbetar som institutionssekreterare på Karolinska Institutet, Institutionen för medicinsk biokemi och biofysik.

Per Wallgren, skattmästare

Invald i styrelsen 2009. Delar föreningens kassakista och medlemsförteckning med gode vännen Örjan (Åkerrén) som han träffade i Addis Abeba som ung. Bodde som tonåring 1968-69 i Addis Abeba och i Asella 1969-72, där fadern som veterinär byggde upp en seminestation inom CADU-projektet (Chilalo Agricultural Development Unit). Har besökt Etiopien 2006 och 2008. Blev själv veterinär, arbetar med grisar och grissjukdomar på Statens veterinärmedicinska anstalt, SVA. Skriver skrönor och noveller när andan faller på och anser att han borde göra det lite oftare.

Örjan Åkerrén, medlemssekreterare

Invald i styrelsen 2009. Bodde i i Addis Abeba mellan 1971-72, där fadern hade ett Sida-uppdrag på Ethiopian Nutrition Institute. Örjan var då 16 år. Han minns ett spännande Addis och en tid med minimala fritidsproblem. De vita fläckarna på storstad djungelns karta utforskades grundligt och landsbygdens lockelser togs an med gott humör. Gänget från den tiden håller fortfarande ihop och tillsammans har flera roliga återresor gjorts på senare år. Farmaceut, som i dag arbetar med IT-frågor inom läkemedelsbranschen.

Övriga styrelseledamöter och Tenaestelins redaktionskommitté presenteras i höstnumret

Returförsändelser skickas till

Örjan Åkerrén
Valloxvägen 40 L
741 42 Knivsta

Välkomna till Sörmländska Bokmässan

För sjätte året anordnas Sörmländska bokmässan av Bokens Stad i Mellösa. I år öppnar vi portarna till Mellösagården lördagen den 3 september kl 11-16. Sveriges första "Book Town" har som alla cirka 50 bokstäder runt om i världen sin nisch. Vi fick hederstiteln Fred vid invigningen 2001 och firar i år 10-årsjubileum och har liksom bokmässan temat *Samarbete för Fred*.

Ett av de 20 bokborden som ställdes ut för två år sedan var arrangerat av Margareta och Lars Engardt, Carmen Rubin och Ingrid Cornell och var mycket populärt.

Beskyddare är läkaren Sven Britton som efterträdde före landshövdingen i Södermanlands län Bo Holmberg - samt riksdagskvinnan Lotta Finstorp.

Författaren och "Svindoktorn" (som han kallar sig själv) Per Wallgren, Uppsala, har varit med på mässan flera gånger och är nu författare "på riktigt".

Vill Du själv delta som utställare hör av dig till Barbro Ergetie, tel. 0157-60607 eller e-mail info@bokensstad.se för närmare information. Se gärna vår hemsida www.bokensstad.se.

